

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 48.

V četrtek 1. grudnia 1853.

Tečaj VII.

Maril, naši Materi.

Koga boš, o Kraljica!
Ti ljubiti jela?
Koga boš, z roko svojo,
Ljubeznjivo objela?
Al mar ne mene,
Ki Te serčno ljubim?

Al kdo bo, o Devica!
Lice Tvoje gledal?
Al kdo, o Mati moja!
K Tebi se bo vsedal?
Al mar ne bom jest,
Ki Te serčno ljubim?

Koga boš, o Preljuba!
V mili plašč zakrila?
Koga boš vseh nevarnost
Skerbno ubranila?
Al mar ne mene,
Ki Te serčno ljubim?

Komu boš, o Marija!
Serce svoje dala?
Komu premilo Mater
Vselej se skazala?
Al mar ne meni,
Ki Te serčno ljubim?

Koga boš, ljuba moja!
K Jezusu peljala?
Komu nebes blisoba
Bodeš kdaj skazala?
Al mar ne meni,
Ki Te serčno ljubim?

Zato Te prosim, Mati!
Men' daj serce svoje!
Se lepši pa Te prosim,
Vučmi serce moje.
De res Te večno
Serčno — serčno ljubim.
Janez.

Poslednja sodba.

V. Tožba in zaslišba prie.

Zaverzeni vsi so zbrani in v trumah stoje na levi strani Sodnika sveta: pod njih nogami je svet v požaru razpadajoč, nad njih glavami strašno znamenje Križa, v njih pekoča vest, pred njimi obličje razserdeniga Sodnika. Kaj še ostane, kakor da bodo pred očmi vseh stvari od ljudi in angelov, od hudičev in od Boga samiga toženi, pred vesoljnim svetam očitno obsojeni, in po sklenjeni obsodbi v večno smert izdani? — Ko bodo tedej nebo in zemlja, solnce, ozvezdje in vsi življi, kakor tudi vse, kar je mutasto in neživo, hudobne zavoljo njih pregreh in hudobij glasno tožili, in bo vesoljni svet z enim glasam, kakor nekaj Judje zoper Kristusa, zakričal: „Smerti je vredin!“ — in kot zlobno gromenje to vpitje ne bo nehati hotlo: bodo zoper nezveste in hudobne nevernike neznabogi in vsi neverniki vstali, ki so sicer po luči vesti živeli, v tem ko so uni luč gnade zaničevali in zaverгли.

Ti si torej kristjan? nevernik poreče. Kje je tvoja bogaboječnost in bogosluznost? — Je ta mar kristjan? On, ki ni ne tempeljnov, ne altarjev, ne svetih krajev, ne mašnikov, ne Bogu posvečenih devic v časti imel? On, ki je cerkve oskrnoval, altarje spodnašal, svetinstva Gospodove ropal in plenil? On, ki je jezo, zlobo, sovražstvo, umor, nečistost, prešestvo do presvetiša sprave prinašal? — Ali ti si kristjan? Ti si prisegel per Bogu in per vseh peklenskih duhovih, pa si na sveti evangeli, na križ Kristusov in košice njegovih svetni-

kov krivo prisego storil. Kadar te je sila in nadloga pritiskala, si se z besedami bogokletstva nositi jel, in si s pregrešnimi znablji Boga in njegove svetnike rotil in preklinjal! — Na dalje bodo tožili in rekli: On je mašnike in Gospodu posvečene osebe zaničeval, jih gerdo obrekoval, sovražno preganjal, s krivim dolženjem in lažnjivim govorjenjem njih veljavo v temo djal, in jih veliko zapeljal. To tedej, poreko, je kristjan, ki bogastva nikoli sit ni bil, kterimu bi posestvo vsiga sveta zadosti ne bilo, in kteri je poslednji kervav vinar ubogi udovi in prosijočim sirotam odtegnil? In vstali bodo izvoljeni otroci Cerkve, in bodo zoper nje pričali. Nekrivi bodo vstali zoper krive; vstali bodo udove in sirote, hlapci in deklet, stiskani in zatirani, mučeni in terpinčeni, umorjeni, z nepravilnostjo in krivico obsuti.

Nato se začne preiskovanje tega, kar je že pred mnogo sto in tavitenti let skrito spalo, pisma, od kterih se je zdelo, da so vekomaj zakopane, se prinese, nobeniga lista v njih ne manjka, nobeden poškodovan ni, akoravno se je zdelo, da jih je poprej že ogin povžil ali molj snedel. Plakanje udov, zdihovanje zatiranih, jok zapušeni, rane tepnih in umorjenih, kri mučnikov, vse bo na glas zaupilo pred stolom Sodnika, bo kot kri Abeljnova vpilo in klicalo: Mašuj se! mašuj, o Gospod!

Tedej bodo prišle na dan vse zvijače pravdosrednikov in krivične razsodbe sodnikov, in vse skrite kovarstva in pletke, ki so za deset vinarjev pravico prevergle, nedolžnost vklepale, hudobijo pa prosto in svobodno hediti pušale. Tode zdaj se ne upa več storiti, nič več viti in sukati in brusiti in vertiti — odkrito je vse in očitno. Zdaj se stiskana nedolžnost ne da več s protenjem plašiti, ne jezika si vezati; glasno kliče: Gospod, budi Ti naš sodnik! — In tako imajo Boga za svojiga zavetnika, ravno Tistiga, od kteriga so se tukaj zapušeni zdeli, in od kteriga so mislili, da je njih zopernik in nasprotnik. Kaj bodo rekli, kaj odgovorili na vse te tožbe in te hude obdolženja?

Po vsim tem pa bo vstal tisti, kteri se nam tožnik imenuje, zopernik ali satan; on bo našo sveto vero pred nami govoril, in nam v obraz očital, kar smo storili, kar, kjer in kakor smo grešili, in kar bi bilo po dolžnosti in vesti storiti imeli. Mar ne verjameš? Pa poslušaj, kar sveti Avgustin govori:

Rekel bode: „Neskončno pravični Sodnik sam razsodi! Resnica in pravica ste podpornji tvojiga prestola. Izreci sodbo, da je tisti moj, kteri tvoj biti ni hotel; moj je in z menoj mora pogubljen biti, ker je potem, ko se mi je odpovedal, se spet

meni vdal in zavezal. Koliko se je z nečistostjo pregrešil, kateri se je slovesno odrekel! Koliko z nezmernostjo! Koliko z lakomnostjo? Koliko z jezo? Koliko z napuhom? Koliko v drugim, kar je mojiga! Ker je prepozno od mene bežal, in k tebi se za- tekel, sim ga zgrabil s svojimi pomagači, katerim se je odpovedal, in sim ga kot svojiga napadnika terdo deržal. Ravno takrat, ko je že v moji obla- sti skorej bil, sim ga zgrabil. Kaj namreč je de- lal na sodnim mestu? Zlobo, razpor, zavist in jezo je podžigal, ko je meni ptuj biti mislil. — Kaj je delal v gledišu in na krajih sladnosti služnih — on, ki se je vsimu sramotnemu veselju in vsimu djanju in napuhu sveta s prisego odrekel? Vse to je doprinesel, potem ko je bil tako rekoč meni v zasmeh mene zatajil; moj je biti hotel, in kar je mojiga, je iskal. Sodi, presodi Ti, neskončno pravični Sodnik! on, kteriga si vredniga storil, s tako dragim rešilam ga odkupiti, on sam se je potem iz lastne proste volje meni v last prepustil. — Ti drugači ne moreš, ti moraš zoper te nezveste svojo obsodbo izreči, in jih meni prisoditi. Ker vseskozi so bili moji, in meni so radovoljno služili. Tvoji so bili, ker si jih po svoji podobi in enakosti stva- ril, in ko so zgubljeni bili, s svojo lastno kervjo jih odrešil; tode pokoršino, ktero so ti dolžni bili, so otresli, in v vsim mene slušali; tvoje zapovedi so prederzno prestopali, moje pa vedno spolnovali. Glej torej, ti pravični in nepodkupljivi Sodnik, ko- liko do njih jez več pravice imam, kakor pa tebi nad njimi deleža gre! Jez jim nisim nič dal, nič obljubil, moje telo ni za-nje na križu viseč, in vender so v vsim moje, in ne tvojih zapoved spol- novali. Ko bi jim jez ukazal krivo priseči, bi krivo prisegali, kradli, morili, prešestovali in tvoje ime zatajevali; vse to so prav radi doprinašali; za te pa, kateri si njih Bog, njih stvarnik in odrešenik bil, ki si jim premoženje, življenje, zdravje dode- lil, gnado ponujal, nebeško veličastvo obljubil, in memo vsiga tega na križu za-nje terpel, še nar manjši reči niso poskusiti in storiti marali. Koli- kokrat si pred njih vrata prišel, si na njih duri terkal ranjen, gol, revin, bolan in lačin; oni pa so bolj skerbili, svoje pse in konje napasti, kakor pa tebi kaj milovšnje podeliti; jim je bilo več mar, stene svojih sob ali stanovanj z zlatam in pre- pogami pregrinjati, kot kako ponošeno, slabo obleko tebi podariti. Zatorej je po pravici, de se vsaj enkrat zavoljo krivične in zaničljive obnaše do tvo- jiga tolikšnega Veličastva zmašuješ!¹⁴

To bo tista britka in težka tožba, ktero bo satan zoper tebe povzdignil — kje so tvoji besed- niki, de bi te branili in zagovarjali? Gledam gori in doli, nihče ne pride in si ne upa, tvoj zagovor- nik ali zavetnik biti! — Sam ostaneš, ves si za- pušen, in zdaj Sodnik vstaja, sodbo izreč in sklenit. Bog ti bodi milostljiv!

Smert, natura bo stermela,
Kadar bode stvar ožvela,
K Božjemu Sodniku h'tela.

Revež, kam se čem podati,
Kje prijatla tam iskati?
Komaj dobrim bo obstati.

O kdo mi da golobje perute, de deleč zletim, in v pečinah samotno žalujem in jokam! Moji dnevi so v grehu in revii pretekli; Gospod! Ti veš, in meni je prav v srcu bitko. Moje hudobije na glas zoper mene pričujejo, in moje pregrehe so se mi čez glavo namnožile; o usmili se me, o Gospod!

dokler je še čas milosti Tvoje, in ne zaverzi me v strahote peklenske!

Družba devic za pobožno življenje pod varstvom Marije, prečiste Device.

(Konec.)

9. Družbina deklica bo imela dolžnost, ob nede- ljah in zapovedanih praznikih — v odločenim času in kraju — nekoliko deklic svoje soseske, ki ji bojo od dušniga pastirja izročene, po eno ali pol ure v kersanskim nauku podučevati in izpraševati, če ji bo namreč to opravilo od dušniga pastirja naloženo, sicer pa drugo za to postavljeno poslušati, in ji, če bo izpraše- vana, spodobno odgovarjati.
10. Svoje dobre dela, to je, kake molitve, svoje vsakdanje terpljenje, zasluženje svetiga obha- jila itd. naj družbina deklica o časih za svoje tovaršice Bogu daruje, o časih pa tudi za duše v vicah.
11. Če družnica zboli, naj jo druge o časih obi- skujejo, in ji, kolikor zamorejo, pomagajo; če umerje, naj premožniši saj za eno sveto mašo zložijo, de se bo za njo brala, in vse naj svoje zasluženje saj ene svete maše za njo darujejo; naj tudi per priložnosti kak odpustek, ko bi morebiti potrebovala, za njo obernejo. Njeno truplo naj bližnjiši k pokopališu spremijo, če bo dušni pastir za prav spoznal.
12. Družnice naj se zares po sestrino med sabo ljubijo, naj si bodo serčno vdane, naj druga za drugo skerbí, naj se med sabo boljšajo in greha varujejo; vsaka naj se pri svoji vesti vsiga skerbno varuje, kar bi utegnilo ljubezen in edinost med njimi kaliti in razdreti.
13. Vsaka družnica, naj tudi pri svoji vesti le tisto tovaršico za vižarico družbe ali za njeno namestnico voli, ktero za nar pobožniši, nar serčniši, in toraj naj pripravniši za to opravilo spozna.
- * Iz ponižnosti naj po tej službi nobena ne hre- peni, iz ponižnosti naj jo pa tudi vsaka voljno prevzame, ktera bo izvoljena.
14. Vižarico in tudi njene namestnice naj družnice še posebno ljubijo in spodobno spoštujejo, ka- kor tudi one za celo družbo posebno skerb imajo; nobena pa naj jih zavoljo njih službe ne zavida, saj le težji dolžnost nosijo. — Na- mestnice so vižarice pomočnice: naj ji toraj vse odkritoserčno razodenejo, kar se med dru- žnicami, ki so njihov posebni skerbi izročene, pergodi; naj pa tudi vse zvesto in pridno o- pravijo, kar jim vižarica naroči.
15. Če družnica vidi ali vé, de se tovaršica v čem pregreši, postavim de kaj zoper družbine po- stave stori itd., jo mora, čeravno ona ni ne vi- žarica ne namestnica, ali sama per pripravi perložnosti s kersansko ljubeznijo posvariti, ali pa, če si morebiti ona je pobiljšati ne upa, ali če je kak posebin, večí pregrešek, naj to opravilo in dolžnost vižarici ali njeni namest- nici izroči. — Ktera pa bo posvarjena, zato ne sme nevoljna biti ali tovaršici zameriti, ker je ona le svojo dolžnost spolnila; temuč naj ji bo hvaležna, de zanjo skerbí.
16. Devica, ki je ud te družbe, se pobožnosti ne sme sramovati, in zato tudi ne, de je ud te družbe, sicer je nevredin ud.

17. Žegnani križec, ki ga družbine deklice dobé, naj, če je mogoče, pri sebi nosijo, naj ga zjutraj, ko vstanejo, in zvečer, ko spat grejo, pobožno kušnejo, tako tudi ob času kake skušnjave.
18. Deklica, ki je ud te družbe, naj brez potrebe živali ne terpinči, in naj o priložnostih tudi druge opominja, z živalmi usmiljenje imeti.
19. Od premožnejših se bo o priložnih časih kako majhno, prostovoljno darilo v denarjih perčakovalo, kar se bo za potrebe cele družbe, za napravo koristnih bukev itd. obrnilo.
20. Družbina deklica naj per priložnosti tudi druge še poštene deklice za ohranjenje deviške čistosti in za pristop v to družbo pridobluje; naj pa vender tistih, ki niso udje te družbe, ne zaničuje, temuč naj ima samo sebe vselej za nar nevredniši dekle Gospodovo.

Obljubljenje.

„O Devica brez madeža in bošja mati Marija! jest Ti obljudim, od dans zanaprej za čistost, ki je Tebi tolikanj dopadljiva čednost, z vso močjo skerbeti, in se vsih grehov, ki so ji nasprot, skerbno varovati. — Tudi Ti obljudim, vse postave te družbe zvesto spolnovati, in nobene vedama in prostovoljno ne prelomiti. O mogočna kraljica nebes! naj ta moja resnična obljudba Tebi dopade, in sprosi mi od svojiga Sina Jezusa Kristusa milost, de jo vselej zvesto spolnujem, v Trojo čast in v svoje zveličanje! Amen.

* Se opomni, de ta obljudba ne veže pod posebnim greham, to je, družbina deklica, ktera bi kako postavo te družbe prelomila, ne stori večiga greha zato, ker je ud te družbe, ampak greši le toliko, kolikor bi sicer tudi zunej te družbe grešila, ko bi ktere v teh postavah zapopadene kersanske dolžnosti ne dopolnila, in kolikor Bog sicer nemarno prelomljenje posebno obljudljene zvestobe sovraži. Posebne zamere bi se ji bilo bati per družbi, ki jo med svoje ude vzame, ko bi ktera dani obljudbi zvesta ne bila. -- Tudi iz družbe odstopiti, kadar družnica hoče, ali v pošten zakon stopiti, ta obljudba ne brani; pomaga pa gotovo tistim, ki so poklicane, v srečin zakon priti, če jo zvesto spolnujejo.

Ogled po Slovenskim.

Od Savine. — K—. Drugi slovenski mision v Lavantinski škofiji se je per tehtanjaki fari v Starim tergu poleg Slovenjiga Gradca perve dni kimovca letas obhajal. Prosili so namreč prečastiti gospod tehtan in častni korar Tomaž Koren, kteri že nad 20 let kakor obče znan pobožin in goreč pastir to faro oskerbujejo, milostljiviga škofa, de bi blagovolili v njih fari sveti mision napraviti. Milostljivi škof, kterih nar veči veselje je, take prošnje in želje iz raznih far zaslišati, niso le kar z veseljem te prošnje zaslišali, misionarje iz daljnih krajev skupej sklicali, celo osnovo misiona sami izdelali, temuč so mision tudi z lastno pričujočnostjo počastili in kakor prvi in nar gorečnejši misionar v škofiji tudi težo dneva kakor pridigar in spovednik z drugimi misionarji vred neutrudljivo nosili. Vodstvo misiona so prevzeli prečastiti marenberški tehtan g. Janez Ojevic, kteri so nekdej prednik družbe nar svetejšiga Odršenika v Mariboru bili in so še kakor izurjen mojster v poslu sv. misionov znani. Pomagali pa so jim častiti duhovni gospodje: Franc Lipold, nemški pridigar

in vodja nemških šol iz Celja, Korl Merk, fajmošter iz St. Jurja, Franc Otorepec, kerski vikar iz St. Andreja, Tomaž Rožanc, namestnik v St. Ilu, Janez Samic, fajmošter pri St. Lorencu in dva sina sv. Vincencija iz Celja, namreč Anton Žohar in Martin Derler. Ko so domači g. tehtan vodju misiona britko martro podali, so rekli med drugim, de že nad 20 let to čedo pasejo, de se jim je glava obelila v tej težavni službi in ker se jim zdi, de jih utegne nar viši pastir naših duš, Jezus Kristus, že skoraj na odgovor poklicati, so se jeli bati, de bi kje težko odgovor dati zamogli, ker jim vest očita, de so v tako dolgim času pastirstva marsikaj po svoji slabosti zamudili ali preslabo opravili, in de so ravno zavoljo tega povabili misionarje v svojo faro, de bi sv. mision njih pomanjkljivost nadomestil, njih pogreške zbrisal in de se sosebno od svetiga misiona nadjajo, de jim bo odgovor pred večnim Sodnikom enkrat polajšal. Tako globoko se poniža vpričo lastnih farmenov in lastniga škofa in vse duhovšino stari dušni pastir, na kteriga življenju ni madeža, in kteriga gorečnost za čast Božjo in duš zveličanje je obče znana! Komu bi ta ponižnost v spodbujo ne bila in kteriga dušniga pastirja bi ta lepi zgled k posnemanju ne vabil? Zares, lepšiga dokaza kersanske fara ne more dati, de ji je njeno zveličanje v resnici per sercu, kakor ako si od časa do časa sveti mision omisli, pa tudi dušni pastir si mende lastniga zveličanja ne more boljše zagotoviti in si smert in sodbo bolj polajšati, kakor ako po sv. vajah sam sebe, po sv. misionih pa svoje ovčice neprenehama očušuje in posvečuje. Sad svetiga misiona je bil, kakor povsod tako tudi v Starim tergu velik in očitin. Mladi in stari, deviški in zakonski, možkiga in ženskiga spola, so z enakimi svetimi željami in z enako gorečnostjo glas Božji zaslišali in zakramente prejeli; zakaj nad 6000 jih je bilo te dni obhajanih. De je tolika gorečnost vernih ovčic tudi misionarje same globoko ganila, se lahko razume, in ko so milostljivi škof poslednjo pridigo govorili, so pobožne poslušavce zavoljo njih lepiga zaderžanja očitno pohvalili, svoje veselje nad njih gorečnostjo izrekli in perstavili, de bi radi vsakiga zmed njih, preden se ločijo, posebej objelili in poljubili, ker jim pa to mogoče ni, de vzamejo pa sveto britko martro, zakaj Jezus je glava, mi smo pa udje Njegoviga telesa — ter usmiljeniga Jezusa namesto njih objamejo in poljubijo. Per teh besedah so objeli britko martro in jo vpričo vsih pobožno poljubili, v tem, ko je vse ljudstvo od žalosti in veselja na ves glas jokalo in zdihovalo. Gotovo bo zanaprej misionški križ Staroterške fare nar lepši križ in glasin ponavljaec misionških naukov še pozne čase in kadar bodo ob uri zvonjenja misionškiga zvona zanaprej vsi farmani po celi fari molili in pred in po službi Božji mnoge pobožne dušice pred misionškim križem poklekovale, tamkej svoje dobre sklepe ponavljale in bo marsiktera hvaležna solza še tekla za vse ob času misiona prejeto gnade, se bo pletla častitim duhovnam, kteri so s toliko gorečnostjo težko delo sv. misiona na se vzeli, krona zaslužjenja v nebesih, ktere se jim mi s slabimi besedami časne pohvale, ki bi jim jo zamogli morebiti tukej izreči, manjšati ne upamo. — De bi se bilo zamoglo tudi mesto Slovenji Gradec, kteriga mnogi prebivavci ali slovenskiga jezika celo ne, ali saj silno nepopolnoma umejo, sv. misiona popolnši vdeležiti, so ta čas sami milostljivi škof dvakrat, in g. Martin Derler tudi dvakrat misionu permerno nemško pridigo v mestni cerkvi imeli; sicer se pa mora s pohvalo omeniti, de se je tudi precej veliko meščanov obojniga spola in vsakiga stanu svetiga misiona s pobožno gorečnostjo vdeležilo. (K. sl.)

Na Mostu pri sv. Lucii 26. listopada 1853.

— Podružnica bratovšine pod imenom „Mariino društvo“, v dušni in telesni blagor Kamovih mlajšev v srednji Afriki, to je, v spreobrnjenje nesrečnih zamurcov k pravi katoliški veri, v njih časno omikanje in večno izveličanje, kakor tudi v podporo katoliških misijonarjev, pred dvema letama na Dunaju vpeljana, in od svetiga Očeta z odpuški obdarovano, je na Mostu pri sv. Luciji na praznik vsih Svetnikov letas svoj začetek nastopila. — Pravila, obstoječe iz 24 členov, od Njih prevzvišenosti, milostljivega gospoda kneza in nadškofa Goriskiga dne 2. kozoperska 1853 blagovoljno poterjene, razpadajo 1.) v vvod, 2.) vstop in odstop, 3.) dolžnosti, 4.) dobički in 5.) vodstvo. — Do goda sv. Katarine se jih je 20 udov vpisati dalo, ki so ali za celo leto ali na mesce svoje dolžne plačila odrajtali, in kateri denarni znesek se bo ob svojim času prečastitimu škofijstvu poslal. Tomaz Rutar, podfajmošter.

Razgled po keršanskim svetu.

Mesca veliciga serpana je sloviti duhoven Nikolaj Janez Olivieri 21 mladih zamurk v Avignon pripeljal, de bodo v nunskih samostanih podučevane in keršene.

Na Badenskim je katoliška cerkev več let sem tolikanj krivic terpela, de v nobenim času cerkvene zgodovine enaciga zgleda ne najdemo. Deželna gosposka je ukazovala, cerkvi nasprotne nauke učiti. Mešala se je v zadeve službe Božje. Neduhovnim vradnikom je vladanje svete cerkve izročevala. Katoliško vseučiliše in šole za ljudstvo je z nekeršanskim duham navdajala. Zoper tako gnjusobo so se prečastiti veliki škof Herman Vikari po pravici in dolžnosti uperli. In zgodilo se je, kar v cerkveni zgodovini še ni bilo slišano, de je deželna gosposka vladanje veličiga škofijstva policijskimu vradniku zročila, brez čigar privoljenja veliko škofijstvo nobeniga razgleda do vernih razposlati ne sme. Tega vradnika kakor tudi ude višiga cerkveniga svetovavstva, ki se prederzajo katoliško cerkev vladati, so 81 let stari veliki škof izobčili. Duhovne, ki svojimu škofu pokoršino skazujejo, deželna gosposka z denarno kaznijo in z ječo strahuje, in še take, ki so se 1849. leta z nevarnostjo svojiga življenja za pravno vladu zoper prekucne potegovali. Te prigodbe so sicer žalostne, ali skušnja uči, de je preganjanje katoliški cerkvi le v prid, in de je tolikanj veči njena zmaga, kolikor hujši je njeno bojevanje.

Stara navada je, de vsaki kardinal o Božiču vsakimu vladajočimu katoliškimu knezu in njegovi ženi v pismu srečo za prihodnje čase voši. O ti priliki se da avstrijskimu cesarju naslov Majestas Apostolica (apostolsko veličanstvo), portugalskimu kralju Rex fidelissimus (nar zvestejši kralj), španjolskimu vladarju Catholicissimus (nar bolj katoliški), francoskimu kralju Rex Christianissimus (nar bolj keršanski kralj), kakor je bil še Ludovik Filip imenovan. Novim francoskim vladarjem pa mende ta naslov ne bo več dan, ker je kardinalam ukazano, sadanjiga cesarja Napoleona imenovati Sacra Imperialis Majestas (sveto cesarsko veličanstvo).

Vrednštvu časnika „Hlas jednoty katolicke“ v Bernu je neki samestan v Čehih 21 gold. v dvajseticah poslal s željo, de bi se v Harum do prečastitiga gosp. namestnika Dr. Ign. Knoblarja spravili v odkupljenje zamurčika, ki naj bi se pri svetim kerstu imenoval: „Emanuel Marianus Ursulinski“. Tudi naj se mu pri svetim kerstu ob enim poslani sreberni križek

in sreberna svetinja bratovšine neomadežaniga serca Marije prečiste Device na vrat obesita. Častito nune so tudi obljubile, zarj goreče moliti.

Sveti oče so 6. listopada o priliki češenja čudodelne britke martre pred cerkvijo „St. Giuseppe de Fa-legnami“ do velike množice — bilo jih je 25.000 do 30.000 — besedo Božjo oznanovali in med drugim rekli: Kadar so ljudje spali, je prišel sovražnik, in je prisejal ljuliko med pšenico, in je preč šel. Taka je tudi dan današnji. Spanje pa je lenoba, ker se marsikdo kar ne gane, in neumnost, ker marsikteri še oči ne odpre. Treba je gibati se: treba je pripomočkov se posluževati, de se otmemo in zveličamo; treba je oči odpreti, de se na Božjo voljo oziramo, ne pa na voljo zapeljivcev in zasleplencev.

V Pariz sta mesca kimovca dva mlada Kitajca prišla, ki sta iz nar imenitniši keršanske rodovine v pokrajini „Chif He“. Učila se bota katoliškiga bogoslovstva in potem se mislita kakšnimu duhovnimu redu pridružiti.

V Parizu ta mesec gledišna mlada igravka ni hotla v eni igri govoriti predpisanih besedi, ker so se ji preveč nespodobne zdele, in ne stopiti pred gledavce v zapovedani igriški obleki, ker je bila ta tolikanj sramožljivosti nasprot. Gledišni vodja viditi, de mu dobiček odide, jo toži, in sodnija sklene, de mora igravka pravdne stroške plačati in ubogati, ako ne, jo zadene kazen 10.000 frankov! Sodnija opira svoj sklep na to, ker je imenovana gerda in nesramna igra od vradnije perpušena. (Pred nekterimi leti je v Marseilu gledišni igravec v sredi igre naglo umrl, in ondotni škof mu je cerkveno spravlo po postavah svete cerkve odrekel). In vender kako zloosramoti omenjena igravka nektere izobražene v znanim mestu, katerim je teater ljubši kakor cerkev in se zlo prederzajo taistiga mladosti perporočati in ji pomanjšanje navadne plače perdobiti! (—).

Blagi vertnar.

Vertnarja čast, veselje so — cvetlice.
Kakó sercé mu radosti se vnema.
Ko pridšiga njh lepí duh sprejena,
Pozdrav mu zale nikajo glavice!

Žlahnejši cvet pa brumne so dušice
Vertnarju, ki za rejo njh ne drema,
Koljkanj tolažbe iz rasti njh zajema.
In kak ponos mu krona vsih — device!

Svoj vert krasiti tud z deviskim cvetam.
Ti, blagi Červ!*) odločiš zanj dvé léhi.
Mladenskimu in dekliskimu k pospehi.

Ves za svoj vert živiš, — kaj slov pred svetam!
Trud za cvetličice žlahnejši želje.
Razevét žlahnej' plačilo, slaj' veselje! Trebaki.

Mill darovi.

Za odkupljenje zamurčikov.

Iz Dol: Mica Burgar 2 gold. 12 krajc. — Ana Martinčič 23 krajc. — Jožef Šivavc 20 krajc. — Mica Končar 20 krajc. — Reza Gale 16 krajc. — Neža Vodišek 9 krajc. — g. F. R. 20 krajc. —

*) Gospod Janez Evangelist Červ, kaplan v Ljubušini na Goriskim, slavni ustanovivec družbe mladenčev in devic za pobožno življenje.